

Слова Жыцця на Травень 2012

«Агонь прыйшоў Я кінуць на зямлю і як жа хачу, каб ён ужо разгарэўся!» (Лк 12, 49)

У Старым Запавеце агонь сімвалізуе слова Божае, якое прапаведаваў прарок. Агонь можа таксама азначаць суд Божы, неабходны дзеля ачышчэння народу, які існуе ў Богу.

Гэтак жа і са словам Езуса: яно будзе, але ў той жа час руйнуе ўсё, што не мае значэння, усё, што павінна ўпасці, усё, што марнае, і пакідае месца толькі для праўды.

Ян Хрысціцель, абвяшчаючы хрост Езуса, сказаў пра Хрыста: «Ён вас будзе хрысціць Духам Святым і агнём» (Лк 3, 16). Упершыню гэта адбылося ў дзень Пяцідзсятніцы, калі быў пасланы Дух Святы, а над Апосталамі з'явіліся вогненныя языкі (пар. Дз 2, 3).

Такая місія Езуса: кінуць агонь на зямлю — спаслаць Духа Святога з Яго аднаўленчай і ачышчальнай моцай.

«Агонь прыйшоў Я кінуць на зямлю і як жа хачу, каб ён ужо разгарэўся!» (Лк 12, 49)

Езус дае нам Духа Святога. Але як Ён гэта робіць?

Ён робіць гэта, выліваючы на нас любоў. І хоча, каб гэтая любоў гарэла ў нашых сэрцах.

Чым жа адзначаецца гэтая любоў?

Гэта любоў не зямная і абмежаваная, а любоў евангельская. Яна ўсеагульная, як любоў Нябеснага Айца, які пасылае дождж і сонца на ўсіх — на добрых і злых, нават на ворагаў.

Гэта любоў, якая нічога не чакае ад іншых, але заўсёды праяўляе ініцыятыву, любіць сама, першая.

Гэта любоў, якая яднаецца з кожным чалавекам: пакутуе з ім, памірае з ім, давяраецца яму. І робіць гэта адмыслова, па неабходнасці — праз учынкi. Таму гэта не сентыментальная любоў, яна — не толькі словы.

Гэта тая любоў, якая любіць Хрыста ў братах і сёстрах, як сказана ў Пісанні: «Тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі» (Мц 25, 40).

Больш за тое, гэтая любоў імкнецца да ўзаемнасці, да ўзаемнай любові з іншымі.

Гэтая любоў, бачны і адмысловы выраз нашага жыцця Евангеллем, падкрэслівае і ўзмацняе значэнне слоў, якімі потым можам і павінны прапаведаваць Евангелле.

«Агонь прыйшоў Я кінуць на зямлю і як жа хачу, каб ён ужо разгарэўся!» (Лк 12, 49)

Любоў падобна да агню. Важна, каб гэты агонь палаў увесь час. А каб так было, трэба заўсёды нешта спаліць — у першую чаргу наша эгаістычнае «я». Мы робім гэта, калі любім, таму што тады мы становімся тварам да іншага — альбо да Бога, выконваючы Яго волю, альбо да бліжняга, дапамагаючы яму.

Палымяны агонь, нават маленькі, калі яго падтрымліваць, можа распаліць вялікае вогнішча — вогнішча любові, міру, усеагульнага братэрства, якое Езус прынёс на зямлю.

К'яра Любіч,
«Nowe Miasto» 2001/4